

Urim i Tummim

Z pewnością już wszyscy zastanawialiśmy się nad tym, czym było Urim i Tummim – dwie osobliwe rzeczy w napierśniku najwyższego kapłana, które także dziś mają dla nas wielkie znaczenie. Najpierw jednak wyobraźmy sobie urządzenie namiotu zgromadzenia, zaczynając od dziedzińca, poprzez miejsce święte i wreszcie miejsce najświętsze!

Czy namiot ten był oświetlony? Czy znajdowało się tam jedno choćby okno? Nie! Jedynym źródłem światła był świecznik siedmioramienny. Do niego każdy najwyższy kapłan wlewał najczystsza oliwę z oliwek, o czym dowiadujemy się z opisu w 2 Mojż. 27:20: „A ty [Mojżesz] rozkażesz synom Izraelskim, aby przynieśli do ciebie oliwy z oliwnego drzewa czystej, wytłoczonej, do świecenia, aby lampy zawsze gorzały”.

Aż do najdrobniejszych szczegółów uporządkował Bóg wszystkie sprawy związane ze służbą w przybytku. Należały do nich również święte szaty kapłana. Ich opis znajdujemy w 28 rozdziale drugiej księgi Mojżeszowej. Tam również znajduje się zarządzenie dotyczące napierśnika.

Wszyscy o tym wiemy, że starotestamentalny najwyższy kapłan ma przepiękny pozaobraz w osobie tego, który w Liście do Hebrajczyków 3:1 nazwany został „najwyższym kapłanem wyznania naszego”. Jest nim nikt inny, jak tylko nasz Pan, Jezus Chrystus. W spoglądaniu na Niego ważną rolę odgrywa opis świętych szat kapłańskich. Zawiera on bowiem wiele interesujące szczegóły.

W 2 Mojżeszowej 28:15 czytamy: „Uczynisz też napierśnik sądu [lub „zasięgania wyroczni” BT] robotą haftarską”.

Określenie „napierśnik”, w potocznym znaczeniu, jest łatwe do zrozumienia. Napierśnik jako tarcza na pierś jest bowiem częścią zbroi, mającą ochraniać pierś tego, który ją nosi. Zobaczmy, jakie znaczenie ma określenie „napierśnik” w języku hebrajskim. Konkordancja Stronga podaje, że hebrajskie słowo „ChoSzeN” może wywodzić się od rdzenia oznaczającego „błyszczec” lub „zawierać”. Być może chodziło o woreczek na Urim i Tummim. W każdym razie napierśnik był przedmiotem mieszczącym w sobie coś bardzo kosztownego. Konkordancja Younga przypisuje temu słowu wprost znaczenie „torba” lub „worek”.

Nie ma żadnej wątpliwości, że napierśnik był przedmiotem noszonym tylko i wyłącznie przez najwyższego kapłana. Według Stronga określenie „napierśnik sądu” (lub sprawiedliwości) mieści w sobie pojęcie „wyroku”

lub „wyroczni” i może oznaczać rozstrzygnięcie na korzyść lub na niekorzyść.

Werset 2 Mojż. 28:16 uzupełnia dane dotyczące napierśnika: „Będzie czworograniasty, złożony we dwie, na piędź długi i na piędź szeroki” (NP).

O interesującym nas przedmiocie brat Russell pisał w broszurce *Cienie Przybytku*:

„Napierśnik sądu znajdował się na przodzie naramiennika. Był on zawieszony na złotym łańcuchu, połączonym ze złotymi klamrami na ramionach, a do naramiennika był przymocowany sznurkiem, przewleczonym przez złote pierścienie. To połączenie było tak ukryte pod spodem, że przypadkowemu obserwatorowi napierśnik mógł wydawać się częścią efodu (2 Mojż. 28:26-28).”

Zaś dalszy opis biblijny podaje (werset 30): „Do napierśnika wyrocznego włożysz urim i tummim, aby były na sercu Aarona, gdy będzie stawał przed obliczem Pana. Tak nosić będzie Aaron na swym sercu ustawicznie przed obliczem Pana wyrocznie dla synów izraelskich” (NP). Ponadto czytamy jeszcze w 3 Mojż. 8:8: „Potem włożył nań napierśnik i do napierśnika włożył urim i tummim” (NP). Cóż oznaczają więc te Urim i Tummim, które najwyższy kapłan miał nosić w napierśniku na swoim sercu?

„Urim” oznacza według Stronga „światła”, co odnosi się do tajemniczego świecenia pewnych przedmiotów w napierśniku najwyższego kapłana. Natomiast „Tummim” określa Strong jako „doskonałość”, lecz także „niewinność”, „czystość” i „prawda”. Ponieważ oba te hebrajskie wyrazy występują w liczbie mnogiej, w przypisie Elberfelder Bibel znajdujemy dokładniejsze objaśnienie poprzez zastosowanie zwrotów: „światła” i „doskonałości”. Te pojęcia zamykają w sobie całą pełnię Boskiej światłości i Boskiej doskonałości. Nazwijmy więc Urim i Tummim „Światłością” i „Prawdą”.

Na podstawie świadectwa Pisma Świętego możemy tylko z pewnym przybliżeniem mówić o duchowym znaczeniu tych przedmiotów. Czym jednak faktycznie były te Urim i Tummim, dziś już nie można dokładnie powiedzieć. Ale to już jest rzeczą drugorzędną. Dla nas znaczący jest pozaobraz, duchowa treść obrazu, który jest pełen takiej mądrości, jaką da się wyrazić jedynie przez Boski sposób rozumowania.

Zajrzyjmy teraz do 4 Mojż. 27:18-21. Stamtąd dowiemy się, jakiemu celowi służyły Urim. „Tedy rzekł Pan do Mojżesza: Weźmij do siebie Jozuego, syna Nunowego, męża, w którym jest Duch mój, a włoż nań rękę swoją; i

postaw go przed Eleazarem kapłanem i przed wszystkim zgromadzeniem, a dasz mu naukę przed oczyma ich. A udzielisz mu zacności swej, aby go słuchało wszystko zgromadzenie synów izraelskich; Który przed twarzą Eleazara kapłana stawać będzie, aby się zań radził sądu Urim przed Panem. Na rozkazanie jego wychodzić będą i na rozkazanie jego wchodzić będą on i wszyscy synowie izraelscy z nim i wszystko zgromadzenie.” Z pewnością zauważyliśmy, że w tym przypadku miano się pytać jedynie Urim – „Świateł”. Jeśli te Urim w napierśniku najwyższego kapłana zaśniły, oznaczało to zgodę dla synów izraelskich ze strony Pana, było przyzwoleniem ich wielkiego Boga. Natomiast, jeżeli Bóg był przeciwny danej sprawie, lśnienie Urim się nie pojawiało. Później do tego jeszcze wrócimy.

Przypatrmy się teraz innej sytuacji, zapisanej w 1 Sam. 14:41. Nie chcemy wchodzić w szczegóły tej osobliwej sprawy, jaka zaszła między Saulem a Jonatanem, ale zajmiemy się werselem 41, który zdaje się być interesujący ze względu na przedmiot naszych rozważań. Czytamy: „Następnie Saul mówił do Pana: Boże Izraela, okaż prawdę!” (BT). Zauważmy, że Saul nie uczynił tego sam. Wynika to z ostatnich słów 36 wersełu. Mówi on wyraźnie: „... lecz kapłan rzekł: Przystąpmy tu do Boga!” Bez kapłana, bez efodu, bez napierśnika sprawiedliwości, bez orzeczenia wyroczni nie można było podejmować żadnej decyzji. W tym przypadku winnymi okazali się Saul i Jonatan.

Rozstrzygnięcie w takiej sprawie mogło zapaść przez rzucenie losów. Hebrajskie słowo tłumaczone na los brzmi „GORaL i wywodzi się od rdzenia oznaczającego „nie obrobiony” lub „nie oszlifowany”, co odnosić się może do naturalnych kamieni. Jest bardzo prawdopodobne, że chodziło o krzemienie lub kryształy górskie. Były one używane do rzucania losów w celu rozstrzygnięcia ważnej sprawy przed Bogiem.

Te małe kamienie losowe musiały mieć ścisły związek z Urim i Tummim. Możliwe, że były to właśnie te kamienie, które najwyższy kapłan miał włożyć do swojego napierśnika, jak czytaliśmy w 2 Mojż. 28:30. Jest jednak także możliwe, że rzucono kamienie niczym losy i w zależności od Boskiej decyzji zaświeciły lub też nie.

Ciekawie brzmi ten tekst w wersji greckiej Septuaginty. Według przekładów, które uzupełniają ten werset w oparciu o Septuagintę, brzmi on następująco: „I rzekł Saul do Pana: Boże Izraela! Dlaczego nie dałeś dzisiaj odpowiedzi słudze swemu? Jeżeli grzech ten jest na mnie lub na Jonatanie, moim synu, Panie, Boże Izraela, daj [po niemiecku „niech zaświeci” – przyp. red.] urim, a jeśli grzech ten jest na twoim ludzie izraelskim, daj [niech zaświeci] tummim. I los padł na Jonatana i Saula, a lud wyszedł czysto” – 1 Sam. 14:41 (NP).

Godny zauważenia jest też przypis Biblii Menge do 2

Mojż. 28:30: „Te dwa słowa (Urim i Tummim) można tłumaczyć jako świecące i rozjemcze losy. One rozstrzygały wszystkie sprawy”.

Również w Przypowieściach Salomona 16:33 znajdujemy wskazówkę, że Urim i Tummim były kamieniami losowymi w napierśniku najwyższego kapłana: „*Losem potrząsa się w zanadrzu, lecz jego rozstrzygnięcie zależy od Pana*” (NP). Żadne rozstrzygnięcie nie zapadało bez kapłana, efodu i napierśnika – także przy rozdzielaniu Ziemi Kananejkiej pomiędzy dwanaście pokoleń izraelskich. W 4 Mojż. 34:13 (NP) znowu czytamy o losach: „*I rozkazał Mojżesz synom izraelskim: To jest ziemia, którą przez los obejmiecie w dziedziczne posiadanie...*”. Wersety 16 i 17 informują o tym, kto miał ów podział przeprowadzić: „*I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowami: To są imiona mężów, którzy wam rozdzielać ziemię. Kapłan Eleazar i Jozue, syn Nuna*”.

W Księdze Jozuego w rozdziale 14:1-2 wypowiedzi z 4 Mojż. 34:13,16-17 są potwierdzone. Ale w Joz. 19:51 wszystko jest jeszcze dokładniej wyrażone: „*To są dziedzictwa, które przydzielili losom kapłan Eleazar, Jozue, syn Nuna i naczelnicy rodów plemion synów izraelskich w Szilo przed Panem u wejścia namiotu zgromadzenia. W ten sposób dokończyli podziału ziemi*” (NP).

O rzucaniu losów Pismo Święte mówi bardzo wiele. Na temat dowiadywania się o woli Pańskiej przez losy w Piśmie Świętym jest o wiele więcej napisane, niżby się nam mogło wydawać. Na przykład wszyscy słudzy namiotu zgromadzenia i świątyni byli wyznaczani przez najwyższego kapłana za pośrednictwem losów. I to zawsze, bez wyjątku, przed Panem, przed Wszechmogącym Bogiem Izraela. Wystarczy tylko przeczytać następujące teksty: 1 Kron. 24:31, 25:8, 26:13. Czytając je przekonamy się, że Bóg zawsze tak postępował, bo nie ma On względu na osoby.

Możemy jeszcze przytoczyć słowa Nehemiasza 10:34, gdzie mamy informację, że kapłan, lewici i lud rzucali kamienie, aby losowo rozstrzygnąć, kto powinien dostarczać drewno potrzebne do palenia ognia na ołtarzu świątynnym.

Powróćmy jeszcze do dziejów króla Saula i zajrzyjmy do 1 Sam. 28:5-6. W tym czasie król już dawno nie miał łaski u Boga, a królestwo było włożone na ramiona Dawida. „*A widząc Saul obóz filistyński, bał się, a ulękło się serce jego bardzo. I radził się Saul Pana, ale mu nie odpowiedział Pan ani przez sny, ani przez urim, ani przez proroki*” (BGd). Widzimy, że Pan Bóg nie uznawał już Saula za godnego otrzymania Bożej światłości – zarówno światłości jak i prawdy. On Wieczny wypowiedział już swój osąd nad Saulem.

Przejdźmy teraz do owego głębszego znaczenia Urim i Tummim. Dawid w swoim wspaniałym Psalmie 43, w

którym zanoszą swoje prośby do Najwyższego, wyraża się w wersecie 3. następująco: *„Ześlij światłość Twoją i prawdę Twoją; te mnie poprowadzą i wprowadzą mnie na świętą górę Twoją i do przybytków Twoich”*. Choć Dawid nie używa tutaj określeń: Urim i Tummim, to jednak przekłada nam owo Boskie promieniowanie na język ducha, który dane nam jest rozumieć. Światłość i Prawda – równoznaczne z Urim i Tummim – będą nas prowadzić i zaprowadzą na świętą górę, do Syonu Onego Wszchemogącego Boga, do Jego przybytków (mieszkań), o czym zapewnił Pan Jezus swoich uczniów, gdy rzekł: *„W domu ojca mego wiele jest mieszkań”* – Jan 14:2. Tylko Bóg pozwala zaświecić Urim i Tummim i wskazać im właściwą ścieżkę.

Również w Psalmie 37:5-6 spotykamy się z owym głębszym znaczeniem Urim i Tummim: *„Powierz Panu drogę swoją, zaufaj Mu, a On wszystko dobrze uczyni. Wyniesie jak światło sprawiedliwość twoją, a prawo twoje jak słońce w południe”*.

W tych cudownych i proroczych słowach Dawid chce nam powiedzieć: Zdaj się zupełnie na Pana swego, a wtedy sprawi On, że z napierśnika sądu niczym światło promieniować będzie twoja sprawiedliwość – przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego! Jeżeli pozwoliliśmy głębiom Urim i Tummim przeniknąć do naszego serca, jeśli w zupełności pojęliśmy, że symbolizują one ową pełnię Boskiego odblasku, Boskiej sprawiedliwości i Prawdy, Isniącej na napierśniku sądu najwyższego kapłana, czyli w czymś, co nosił on na sercu, wówczas będziemy mogli lepiej i jaśniej rozumieć myśli zawarte w wielu proroczych wypowiedziach.

Zacytujmy słowa zapisane w Ewangelii Jana 1:17: *„Albowiem zakon przez Mojżesza jest dany, a łaska i prawda przez Jezusa Chrystusa stała się”* oraz 3:20-21: *„Każdy bowiem, kto źle czyni, nienawidzi światłości i nie idzie na światłość, aby nie były zganione uczynki jego. Lecz kto czyni prawdę, przychodzi do światłości, aby były jawne uczynki jego, iż w Bogu są uczynione”*.

Izraelici mieli przystępować do Urim i Tummim, do Światłości i do Prawdy. Mieli się dowiadywać o Boskich decyzjach względem nich. Jednak tym, którzy zgrzeszyli

przeciwko przykazaniom Bożym, nie zajaśniały Pańskie postanowienia, jak widzieliśmy na przykładzie króla Saula. Apostoł Jan pogłębia tę i inne okoliczności starotestamentowych wydarzeń. Wyjaśnia ogromny zasięg tego figuralnego obrazu. Jakże może zabłysnąć światło tam, gdzie brak umiłowania światła i gdzie nie ma głodu Prawdy? Pan Bóg się ludziom nie narzuca. Raczej czeka na nich z niekończącą się cierpliwością. Zatem wszyscy, którzy nie miłują światłości i jej nie szukają, pozostaną w wielkiej ciemności.

„A ten ci jest sąd” – czytamy w Ewangelii Świętego Jana 3:19 – *„że światłość przyszła na świat, lecz ludzie bardziej umiłowali ciemność niż światłość; bo byli złe uczynki ich.”* Gdy Jezus wiedział, że będzie musiał opuścić swoich uczniów, modlił się do swojego Niebieskiego Ojca: *„Poświęć je w Prawdzie Twojej; słowo Twoje jest Prawdą”* (Jan 17:17).

Jest to Słowo Boże – Jego wola w napierśniku Najwyższego Kapłana spoczywająca na Jego sercu!

My zaś widzimy naszego Pana nie tylko jako Najwyższego Kapłana, ale również jako tego, który jest odbiciem Istoty Ojca Niebieskiego i który we wszystkim reprezentuje wolę Ojca. A patrząc w daleką przyszłość nasz Pan wspomina również nas, gdy pełen miłości mówi:

„A nie tylko za nimi proszę, ale i za tymi, którzy przez ich słowo uwierzą we mnie. Aby wszyscy byli jedno, jak Ty Ojczye we mnie, a ja w Tobie, aby i oni w nas jedno byli”.

Powtórzmy sobie jeszcze raz słowa Psalmu Dawidowego: *„Powierz Panu drogę swoją, zaufaj Mu, a On wszystko dobrze uczyni. Wyniesie jako światło sprawiedliwość twoją”*, która świeci z napierśnika Najwyższego Kapłana – twoją sprawiedliwość, którą otrzymałeś jako dar przez wielką okupową ofiarę Jezusa i przez niezmierną łaskę naszego Ojca Niebieskiego.

R-
„Straż”

Tłumaczył Henryk Kawała

opracowano na podstawie: *Der Tagesanbruch*, lipiec-sierpień 1999